

Сучасна українська жіноча поезія

PROMOSAIK LAPH

Інформація про власника сайту:
Публікація видавничої ініціативи ProMosaik LAPH
(«ПроМозаїк ЛАФ»)
www.promosaik-laph.org
Редактор: Марія Траоре
Друк та палітурка:
EPUBLI («ЕПАБЛІ»)
Prinzessinnenstraße 20 (Прінцессіненштрассе 20)
10969 Berlin (Берлін)
www.epubli.de

Алла Жабокрик

1. Давай торкатися будемо душами.

давай торкатися один одного просто зараз у цій безодні
давай говорити різними мовами і розумітися на півслові
давай я буду тобою дихати тобою мріяти тобою бачити
давай рахувати спільні вибухи після промови усіх
означень

серце твоє переповнене стукотом. голос твій
переповнений силою
давай розчинятися разом із звуками наче вода із
чорнилами
давай дивитися один на одного. один у одного. немов
востаннє
давай ставати першоосновою для того що звалось
колись коханням
ранки починаються і закінчуються перекочуються у
схеми
світ зупиняється перед вічністю коли ти промовляєш до
мене
наші життя уже перепліталися наші життя уже були
подвійними

ще до часів утворення нації ще до того як почалися
війни
очі твої заворожують спокоєм. десь пролітають забуті
конверти
над нами перецвітають магнолії і опадають на плечі
безсмертям
ти переходиш у мене тишею. наче повітрям в мені
перестудженим.
давай торкатися будемо віршами. давай торкатися
будемо душами.

2. Моя блакить. Тобі. Моя блакить.

моя блакить. тобі. моя блакить.
спада' волосся із чола неvtішно
ховаю очі, знаючи, що грішна
я всім кажу, що зовсім не болить
що сум в моїх зіницях лиш на мить

моя печаль. тобі. моя печаль
пуста ця постіль достобіса ранків
церковні дзвони б'ють безперестанку
шукають в мені сповідь, мов грааль
мій гріх в мені сидить. й мені не жаль.

моє життя. тобі. моє життя
мій голос вчора раптом обірвався
немов зв'язок чи шум електростанцій
немов проникла в люд моя журба
та відбирала голос, мов чума

моя душа. тобі. моя душа.
я й після тиші хочу тебе чути
мені б лишень життя це перебути
згорнути сум із зблідлого чола
і всім сказати, що я ще жива

\схрестивши пальці\

3. Хай будуть на згадку мені ті прощальні слова.

Хай будуть на згадку мені ті прощальні слова.
Неначе кришталі, що більше не знайдуть почину,
Що будуть молитись вночі на незвідану силу.
Що будуть злітати щовечір в святі небеса.
А потім дощем упадуть на мою сіру днину.

Хай будуть на згадку мені твої пальці в косах,
Неначе повітря нестримного вічні пориви.
Мов хвилі всесильні, що викличуть в серці надриви.
Мов шторм серед тиші в моїх вже застиглих думках,
Що смуток в мені ненадовго, та все ж потопили.

Хай будуть на згадку мені твої губи у снах.
Неначе розп'яття на кожному контурі тіла
Залишать сліди. І не скажеш собі — відболіла.
Бо ще кровоточить. Бо ще до всіх інших сліпа.
Хоч пам'ять від губ вже давно у тобі посивіла.
Хай буде на згадку все те, що тобі вже зола.
Хай навіть забув ти, яка є на смак моя шкіра.
Я ж теж забуваю, як клялись словами Шекспіра
І з кожним світанком все більше до тебе пуста.
І завтра між нами вже буде від холоду прірва.

Та знай: я залишила все. Все, що тільки змогла.

4. Віриш, весь осуд у грудях...

Віриш, весь осуд у грудях поволі насичує гнів,
Я його вириваю із себе і руки вкриває смола.
Все мені не болить. Лише рани притрушує сіль.
Та на тілі моїм через кров проростає трава.
Все мені не моє. Все лиш пам'ять минулих слідів.

Лише руки тремтять, коли знову спускається ніч.
Я живу серед згадок, фантомів забутих людей.
Все застигло в мені. Те, що воском стікає із пліч
Ще хвилину тому витікало із чорних очей.
Відлітай же душа. На частини порвись, врізнобіч.
І все бракне повітря. І дихати важче щодень.
Розчиняюсь у тиші, зникаю, спустошую груди.
Все шукаю життя серед сво'їх дірявих кишень,
А натомість знаходжу озера страшної облуди.
І мисливець чатує, а в мене на серці мішень.

Доля вистрелить знов і не візьме потім на поруки
Лише скаже: — мовчи! І навзаєм стріляй у людей.

5. Скільки ж іще їх буде?

Скільки ж іще їх буде? Розумних, гордих, гарячих.
Тих, хто нічого не значить. Хто не запалює груди.
Хто тебе ніжно цілує. Зранку заварює каву.
З ким тобі просто цікаво. З тим, хто в тобі не пульсує.

Скільки ж іще їх буде? Вірних, чутливих і тихих.
Тих, хто покине у лихо. Мовчки піде і забуде.
Тих, хто не терпить відвертих. Хто буде вічно спішити.
З ким не захочеться жити. З ким не захочеться вмерти.

Скільки ж іще їх буде? Зазнаних, гарних, терплячих.
Тих, хто тебе не побачать. Хто тебе точно осудить.
Хто тебе впише у серце, мов в комунальну квартиру.
Хто іще зникне красиво, та іще точно вернеться.

Скільки ж іще їх буде? Відданих, ніжних і вдячних.
Кого я за все не пробачу. Хто просто в мені перебуде.
Хто просто в мені заночує, допоки тебе не зустріну.
Допоки шукатиму віру. Допоки тебе я не чую..

Заради всього святого,
скажіть мені — скільки їх буде?

Аліна Звіздецька

1. Сонце сходить із Заходу...

Сонце сходить із Заходу,
ніби маяк сьогодення.
Вдіті навиворіт фатуми –
кратери мого натхнення.

Сіллю приправлене бачення,
реальність вхопила в обійми.
Шукаю думкам призначення.
Вмиваю любов'ю війни.

В закриті моря пробачення
впадають небесні потоки,
комусь Там немає значення
чи віри у всіх глибокі.

Приймаючи святість хрещення,
дезінфікують душу.
А я же вартую зречення
і обираю сушу.

Бо совість – ціна натхнення,
і моя дорога – в правду.
Солений маяк сьогодення
на вашу чекає зраду.

2. Неділя ранок туман порожні маршрутки...

неділя ранок туман порожні маршрутки
людям в церквах відпускають гріхи-проститутки
світ обертається ніби як завжди – вільно

я почуваюся так філософськи-дебільно
назва моєї вчорашньої дивної втоми
ніяк не знаходить і досі своєї притоми
любивства розлуки і вічні бетонні болі
навалюють серце без бою на мінному полі
замучені фрази гірких криговодних помиїв
просочують волю під шкірою скалками ниють
затерпий світанок в думках розчиняє розпусту
моя божевільна безвихідь замкнула у серці пустку

3. Налий мені світла за пазуху...

налий мені світла за пазуху – там стало темно
заручені янголи прагнуть свободи й тепла
і дні як вода відпливають назавше даремно
налий мені світла – там сохне душевна зола

подай мені руку – одній не дістатись вершини
ця стежка угору не втоптана довга й стрімка
і дощ вселюдський підкидає розмоклої глини
подай мені руку – без тебе тут змиє ріка
і я вже не хочу ховати від поглядів гільзи
збирати мов марки фальшивомонетні серця
в мій вакуум долі усі вже скасовані візи
лишилась твоя – безлімітна як світло лиця

4. Люди – човни, кораблі.

Люди – човни, кораблі. Люди в морі.
Беруть один одного штурмом, на абордаж.
А в мене зав'язані очі солено-вологим...
Набрала не той екіпаж.

Можливо, ми хворі
пливти проти ночі
без компаса у думках.
Просто казати: "Отче.."?

Ми підмальовуєм очі
і граємо роль, як в кіно
із фальшивим ескортом.
Мені би не звідати дно
серед дикого шторму
бездушшя за бортом.

За бортом – з погляду хвиль.

Ми, за пару монет,
закинуті, мов за ґрати,
живемо без відліку миль.
Життя – цирк, не театр!

І світ цей чорт-зна чого повен.
А кожен із нас – такий собі клоун.

5. Можливо не час не місце...

можливо не час не місце
для декорацій відступів
ти своє лишив у місті
всіх злomu відданних
загиблих було немало
а буде ще всотні більше
все спільне кудись зникало
все наше ніяк не вічне
на вічність лиш мають право
поети боги і воля
а наша з тобою справа
молити когось про долю

любити кого лишилось
міняючи час на відстань
вмирати між ребрами колій
шукаючи свою пристань